

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.64/2024/14.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. június 5. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

ÍTÉLETET

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2024. január 5. napján kihirdetett 2.B.534/2022/64. számú ítéletét Terhelt1 I. r. vádlott és Terhelt2 II. r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja.

A Terhelt1 I. r. vádlott és Terhelt2 II. r. vádlott terhére rótt kábítószer-kereskedelem büntette jogszabályi megjelölésénél feltünteti a Btk. 176. § (1) bekezdés mellett annak 4. fordulátát is.

A Terhelt1 I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 8 (nyolc) évre mérsékli, a pénzbüntetés kiszabását mellőzi.

Az Terhelt2 II.r. vádlottal szembeni pénzbüntetés szabadságvesztésre történő átváltoztatásának esetére annak végrehajtási fokozatát fegyházban állapítja meg.

Felhívja a tárgyak kiadásával érintett Terhelt1 I. r. vádlott és Terhelt2 II. r. vádlott figyelmét, hogy amennyiben a lefoglalás megszüntetéséről és a dolog kiadásáról szóló határozat vagy a dolog átvételére vonatkozó felhívás, továbbá a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át a kiadni rendelt tárgyakat, akkor azok az állam tulajdonába kerülnek.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy

– a vádlottakat a közügyek gyakorlásától eltiltó rendelkezés helyett közügyektől eltiltasra is ítéltnek tekinti,

– a T-111/2022. számon bevételezett bűnjeleket az Országos Rendőr-főkapitányság kábítószer rendészete kezeli a Nemzeti Szakértői és Kutató Központ a 29200-801/14661/2021. szak., 29200-801/14661-1/2021. szak. és 29200-801/14661-2/2021. szak. számú szakvéleményei alapján;

– az „elkobozni rendeli” kifejezést „elkobozza” kifejezésre helyesbíti;

– Terhelt2 II.r. vádlott személyi igazolványának száma: igazolványszám.

Megállapítja, hogy Terhelt2 II.r. vádlott közigazgatási területre korlátozott bűnügyi felügyeletének befejező időpontja 2024. június 5.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. január 5. napján kihirdetett 2.B.534/2022/64. számú ítéletével

– Terhelt1 I. r. vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) és (3) bekezdés] 11 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre, 400 napi tétel, napi tételenként 5000 Ft, összesen 2 000 000 Ft pénzbüntetésre ítélte, és 10 évi időtartamra a „közügyek gyakorlásától eltiltotta”,

– Terhelt2 II. r. vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) és (3) bekezdés] miatt 5 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre, 300 napi tétel, napi tételenként 5000 Ft, összesen 1 500 000 Ft pénzbüntetésre ítélte, és 5 évi időtartamra a „közügyek gyakorlásától eltiltotta”,

– Terhelt3 III. r. vádlottat kábítószer birtoklása büntette [Btk. 178. § (1) bekezdés] miatt 1 év 6 hónap – végrehajtásában 4 évi próbaidőre felfüggesztett – börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte.

[2] Az elsőfokú bíróság a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját valamennyi vádlott esetében a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napban állapította meg, rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén annak fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. Ezen túlmenően határozott az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, továbbá az I. r. vádlottal

szemben 300 000 Ft vagyonekobbzást rendelt el. Az elsőfokú bíróság rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költségről is.

[3] Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész az I. és II. r. vádlottak terhére jelentett be fellebbezést a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében, a III. r. vádlott tekintetében tudomásul vette az ítéletet. Terhelt1 I. r. vádlott enyhítésért, védője a tényállás téves megállapítása miatt és enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést. Terhelt2 II. r. vádlott téves minősítés miatt és enyhítés érdekében, védője a tényállás téves megállapítása és téves minősítés miatt, és enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést. Terhelt3 III. r. vádlott és védője tudomásul vették az elsőfokú ítéletet, így az az ő tekintetében 2024. január 5. napján jogerőre emelkedett.

[4] Az ügyész fellebbezését azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette kellően figyelembe a bűncselekmény tárgyi súlyát, valamint nem a súlyuknak megfelelően értékelte a bűnösségi körülményeket, így a vádlottakkal szemben túl enyhe büntetést szabott ki. A vádlottak beismerése csak részbeni volt, őket tetten érték, és az időmúlás nem számottevő, így ezeknek az enyhítő körülményeknek a súlya csekély. Ezzel szemben mindkét vádlott terhére nyomatékos súlyosító körülmény a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottsága, az I. r. vádlott esetében a szintén kábítószer-kereskedelem miatt indult büntetőeljárás során elrendelt bűnügyi felügyelet hatálya alatti elkövetés, ami a személyében rejlő igen magas társadalomra veszélyességre utal. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetések eltúlzottan enyhék, azok nem alkalmasak a büntetési célok elérésére.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2024. február 22. napján kelt BF.89/2024/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával járt el, ügyfelderítési és indokolási kötelezettségének eleget tett, az általa megállapított tényállás megalapozott. A bírói engedéllyel végzett lehallgatás és rejtett figyelés eredménye, a vádlottak által használt informatikai eszközök adattartalma, a kutatások eredménye, a vádlottaktól lefoglalt kábítószeres mennyisége és kiserelése mindenben alátámasztja a vádirati tényállást, és egyben cáfolja a vádlottak védekezését is. Az irányadó tényállás alapján okszerű a vádlottak bűnösségére vont következtetés, cselekményeik minősítése törvényes azzal, hogy terhükre a Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulatában írt kereskedelem elkövetési magatartás állapítható meg.

[6] Az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott javára értékelte azt, hogy a büntetés-végrehajtási intézetben kifogástalan magatartást tanúsít. Ezzel szemben a rendelkezésre álló okiratok alapján csak annyi állapítható meg, hogy az I. r. vádlott az intézet előírásait megtartja, azonban ez az alapvetően elvárható szabálykövető magatartás enyhítő körülményként a javára nem írható. Az ügyészség álláspontja szerint a szabadságvesztés mértéke mindkét vádlott vonatkozásában eltúlzottan enyhe. Az I. r. vádlott kábítószer-kereskedelem büntette miatt indult büntetőeljárás hatálya alatt követte el a bűncselekményt, amiből a személyében rejlő fokozott társadalomra veszélyességre lehet következtetni, ezzel a középértéket el nem érő tartamú szabadságvesztés nincs összhangban. A II. r. vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság a belső arányosságra figyelemmel indokoltan tért el a középértéktől, azonban az elkövetett

bűncselekmény tárgyi súlyára figyelemmel a büntetési tételkeret alsó határával megegyező tartamú szabadságvesztés nem indokolható.

[7] Mindezek alapján az ügyészség arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét változtassa meg, az I. és II. r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát emelje fel, a II. r. vádlottat hosszabb időre tiltsa el a közügyek gyakorlásától, a jogi minősítést pontosítsa, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

[8] Terhelt1 I. r. vádlott védője fellebbezésében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részben felderítetlen, továbbá az elsőfokú ítélet helytelen ténybeli következtetéseket tartalmaz, így az ítélet részben megalapozatlan. A törvényszék nem fejtette ki részletesen, hogy pontosan milyen bizonyítékok alapján látta megállapíthatónak azt a tényt, amely szerint az I. r. vádlott további 20 embernek értékesített kábítószerrel a II. r. vádlotton kívül. Hivatkozott arra, hogy a lehallgatási anyagról felvett rendőri jelentések sem jelentik ki azt, hogy az I. r. vádlott kiknek értékesített kábítószerrel, csupán utalnak arra, hogy lehetnek további ilyen személyek, de az ő beazonosításukra a nyomozás során nem került sor.

[9] Az a ténymegállapítás is megalapozatlan a védelem álláspontja szerint, hogy az I. r. vádlott a III. r. vádlottnak is értékesített volna kábítószerrel. Ezt mindkét érintett vádlott következetesen tagadta, és az elsőfokú bíróság itt sem adott számot arról, milyen bizonyítékok alapján állapíthatók meg a tagadásukkal ellentétes tények. Mivel a vádlottak baráti és munkatársi viszonyban is álltak egymással, nem csupán a kábítószerügylet lehet az indoka a rendszeres kapcsolattartásnak. Az sem állapítható meg a két vádlott között lezajlott beszélgetések alapján, hogy ki ad át a másiknak kábítószerrel, és ki fizet azért, a beszélgetések úgy is értelmezhetők, hogy a III. r. vádlott adott át valamit az I. r. vádlottnak.

[10] Az I. r. vádlott védője hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú ítélet nem utal védencc kábítószer-függőségére, annak ellenére, hogy az enyhítő körülményként értékelendő. Ez a tény azért is fontos, mert a vádlott jövedelmi és vagyoni viszonyaiból az látható, hogy nem a meggazdagodás szándéka, hanem a kábítószer-fogyasztás motiválta a kereskedői magatartást is. Ezen kívül az elsőfokú bíróság eltúlzott jelentőséget tulajdonított a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetésnek, azt pedig nem értékelte, hogy az I. r. vádlott letartóztatása óta mindent megtesz a pozitív személyiségfejlődés érdekében.

[11] Mindezek alapján az I. r. vádlott védője az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás részbeni módosítására tett indítványt, valamint arra, hogy a másodfokú bíróság az I. r. vádlott büntetését jelentős mértékben enyhítse.

[12] Terhelt2 II. r. vádlott védője fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja alapján részben megalapozatlan, mivel a bíróság hiányosan és téves logikai következtetéssel állapította meg a tényállást a II. r. vádlott tudattartalma, szándéka és a jogtalan haszonszerzési célzat vonatkozásában. Ebből következően az elsőfokú bíróság által megállapított minősítés törvénysértő. Hivatkozott továbbá arra, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének sem tett maradéktalanul eleget, mivel több helyen csak feltételezésekre, valószínűsítésekre és tényekkel nem

bizonyított logikai következtetésekre alapján rögzített tényeket. A védő álláspontja szerint az elsőfokú bíróság csupán felsorolta a bizonyítékokat ítéletében, kiemelte továbbá, hogy védence vonatkozásában egyetlen vásárlót sem sikerült beazonosítani. A II. r. vádlott az eljárás során meggyőző érvekkel, következetesen tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, védekezését egyetlen bizonyíték sem cáfolja, és a leplezett eszközökkel beszerzett adatok sem támasztják alá a vádirati tényállást.

[13] Mindezekre figyelemmel a II. r. vádlott védője arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet változtassa meg, állapítsa meg, hogy a II. r. vádlott a Btk. 178. § (2) bekezdés *b)* pontjában meghatározott kábítószer birtoklása büntetettét követte el, az enyhítő szakasz alkalmazásával szabja ki a szabadságvesztés büntetést, amelynek végrehajtását függessze fel.

[14] A másodfokú eljárásban tartott nyilvános ülésen Terhelt1 I. r. vádlott védője az írásban előterjesztett fellebbezésével lényegében egyező tartalommal adta elő perbeszédét. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a védence javára enyhítő körülményként kábítószer-függőségét. Ennek kapcsán kifejtette, hogy az I. r. vádlott valamennyi büntetőügye kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmény miatt indult, és a kábítószer birtoklása miatti elítélése időben egybeesik azzal az időszakkal, amelyben elkövette a korábbi ítélettel elbírált kábítószer-kereskedelmet. Ez egyrészt igazolja, hogy függősége motiválta a bűncselekmények elkövetését, másrészt arra utal, hogy kétszer kapott büntetést lényegében ugyanazon bűncselekmény miatt. Hivatkozott továbbá arra, hogy a bv. intézetben jelentkezett drogfüggőséget kezelő programokra, azonban ezek még nem indultak el. A védő fenntartotta a büntetés enyhítésére irányuló indítványát.

[15] Terhelt1 I. r. vádlott felszólalásában arra hivatkozott, hogy a bv. intézetben kiemelkedő munkát végez, minden káros szokásáról lemondott, és megbánta a bűncselekmény elkövetését.

[16] Terhelt2 II. r. vádlott védője perbeszédében több olyan okiratot mutatott fel és hivatkozott, amelyek állítása szerint igazolják azt, hogy védence nem a kábítószerrel való kereskedés miatt állt kapcsolatban azokkal a személyekkel, akik a bankszámlájára különböző összegeket utaltak. A másodfokú bíróság a védő által megfogalmazottakat bizonyítási indítványnak tekintette, és azt a nyilvános ülésen kihirdetett 14-I. sorszámú végzésével elutasította, így nem volt akadálya az ügy nyilvános ülésen történő elintézésének.

[17] A védő ezt meghaladóan az írásban előterjesztett fellebbezésével egyező tartalommal adta elő perbeszédét. Az enyhítő körülmények kapcsán kiemelte, hogy a II. r. vádlott élettársi kapcsolatban él, gyerekvállalást tervez, vállalkozását jelenleg is vezeti, és korábban nem volt büntetve. Hivatkozott továbbá arra, hogy megpróbált elterelésre menni, de nem fogadták, és jelenleg pszichológushoz jár, ami segített neki a kábítószer-függőség leküzdésében. Ezekre az enyhítő körülményekre figyelemmel a védő a végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását

eltúlzottnak, megtorló jellegűnek tartotta, így felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására tett indítványt.

[18] Terhelt2 II. r. vádlott felszólalásában röviden felvázolta, hogy milyen okok miatt kezdett el nagyobb mennyiségben kábítószer fogyasztani a vádbeli időszakban, és kiemelte, hogy életvitelét azóta rendezte, a bűncselekmény elkövetését megbánta.

[19] Az utolsó szó jogán tett nyilatkozatukban a vádlottak megbánásukat hangsúlyozták.

[20] A fellebbezések közül csak az I. r. vádlott és védője enyhítésre irányuló fellebbezése vezetett eredményre.

[21] Mivel az elsőfokú ítélet ellen a védelem a tényállást is támadó fellebbezéseket jelentett be, a felülvizsgálat terjedelme teljes körű volt, vagyis az a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján kiterjedt az ítélet megalapozottságára, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseire, valamint az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartására is.

[22] Az elsőfokú ítélet Terhelt3 III. r. vádlott tekintetében jogerőre emelkedett, ezért a másodfokú bíróság a Be. 590. § (9) bekezdése alapján az ítélet rá vonatkozó rendelkezéseit, illetve részét nem bírálta felül. Ez azt jelenti, hogy a kizárólag a III. r. vádlott cselekvőségét leíró 3. tényállási pont megalapozottságára nem terjedt ki a másodfokú bíróság által végzett felülbírálat. Ez azonban nem jelentette akadályát annak, hogy a Terhelt1 I. r. vádlott által elkövetett bűncselekményt leíró 1. tényállási pontban a III. r. vádlottra vonatkozó, de az ő büntetőjogi felelősségét nem érintő ténymegállapításokat az ítéltábla felülbírálja.

[23] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék az eljárási szabályok maradéktalan betartásával folytatta le az eljárást, sem feltétlen, sem relatív hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést nem követett el, és ilyenre a fellebbezések sem hivatkoztak.

[24] A vádlottak személyi körülményeit a másodfokú bíróság az ügyiratok tartalma alapján a következők szerint pontosítja: Terhelt1 I. r. vádlott vegyes kábítószer-függőségben szenved, jelenleg absztinens, megvonási tünetek nem észlelhetők.

[25] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés *a)*, *c)* és *d)* pontjaiban írt megalapozatlansági hibákban szenved, ezért az ítéltábla – a Be. 593. § (1)

bekezdés a) pontja értelmében a rendelkezésre álló iratok tartalma alapján – azt helyesbíti a következők szerint

– az elsőfokú ítélet 5. oldal 3. bekezdésében a „legalább tíz” szövegrész helyébe a „több” kifejezést illeszti;

– az elsőfokú ítélet 5. oldal 4. bekezdésében a „Terhelt3 III. r. vádlott, továbbá legalább 20” szövegrész helyébe a „több” kifejezést illeszti;

– a 2. tényállási pontban írt 65,77 gramm kannabisz hatóanyag-tartalma 6,91 gramm totál-THC, a 62,26 gramm amfetaminpor hatóanyag-tartalma 10,33 gramm amfetamin, a 26,6 gramm kannabisz hatóanyag-tartalma 2,8 gramm totál-THC, a 0,16 gramm amfetaminpor hatóanyag-tartalma 0,002 gramm amfetamin, a 6,96 gramm Psilocybe gomba hatóanyag-tartalma 0,0007 gramm psilocin és psilocibin, a 11 db MDMA tableta hatóanyag-tartalma 1,071 gramm MDMA, a 3,3 gramm amfetaminpor hatóanyag-tartalma 0,5 gramm amfetamin, a 1,92 gramm kannabisz hatóanyag-tartalma 0,002 gramm totál-THC;

– a 2. tényállási pontban rögzített kábítószeres együttes mennyisége a jelentős mennyiség alsó határának 121,73%-a;

– a 4. tényállási pontban írt kokainpor tömege 30,26 gramm, hatóanyag-tartalma 17,43 gramm kokain, a kannabisz hatóanyag-tartalma 288 gramm totál-THC, az amfetaminpor hatóanyag-tartalma 157,9 gramm amfetamin;

– a 4. tényállási pontban rögzített kábítószeres együttes mennyisége a jelentős mennyiség alsó határát 18,62-szoros mértékben haladja meg.

[26] Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének mindenben eleget tett, valamennyi, a vádlottak által vitatott tények szempontjából releváns bizonyítékot a tárgyalás anyagává tett. A tárgyaláson felvett bizonyítás anyagát az elsőfokú ítéletben irathűen hivatkozta, az egyes bizonyítékok törvényességét és hitelességét ellenőrizte. A törvényes bizonyítékok bizonyító erejét egyenként is vizsgálta, majd elvégezte a bizonyítékok összevetését is. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában írtak betartásával a szükségeset elérő mértékben teljesítette, bemutatta a rendelkezésre álló bizonyítékokat, és állást foglalt a tekintetben is, hogy egyes bizonyítékokat a tényállás megállapításakor mely okból fogadott vagy vetett el.

[27] Az ítéltábla nem értett egyet a II. r. vádlott védője által megfogalmazott azon kritikával, amely szerint a törvényszék csak részben teljesítette indokolási kötelezettségét. Az eljárási törvény nem írja elő a beszerzett bizonyítékok perkivonatszerű ismertetését, ezért az elsőfokú ítéletnek a bizonyítékok számbavételéről szóló [25]-[52] bekezdései ebből a szempontból nem kifogásolhatók. Ebben a részben az elsőfokú bíróság kimerítően és tartalmukat pontosan hivatkozva jelölte meg az általa értékelt bizonyítékokat. Ezeknek a bizonyítékoknak az elemző értékelése sem maradt el (elsőfokú ítélet [53]-[65] bekezdések),

bár az kétségtelen – és ennyiben alaposak a védelmi oldalról megfogalmazott kifogások – hogy a törvényszék logikai levezetése bizonyos tények tekintetében hiányos adatokon alapult.

[28] A védők által benyújtott fellebbezések az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást is támadták. Az ilyen perorvoslati támadás kizárólag akkor vezethet eredményre, ha az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat hiányosan értékelte, iratellenes megállapításokat tett, tényből tényre helytelenül következtetett, vagy egyéb logikai hibát vétett. Az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége az eljárási törvény előírásainak alapvetően megfelel, azonban az általa megállapított tényállás hiányos, az iratellenességből és számítási hibából, továbbá helytelen ténybeli következtetésekből fakadó, és így a másodfokú eljárásban orvosolható hibákban szenved [Be. 592. § (2) bekezdés *a*), *c*) és *d*) pont]. Ezek a hibák és hiányosságok azonban nem érintettek olyan tényeket, amelyek kihatással lettek volna az I. és II. r. vádlottak által elkövetett bűncselekmények jogi minősítésére.

[29] Az I. r. vádlott védője fellebbezésében arra hivatkozott, hogy védence nem árusított 20 embernek kábítószer, és ezt a tényt semmilyen bizonyíték nem támasztja alá.

[30] A törvényszék a vonatkozó tényállásrész a híváslisták adataira és az I. r. vádlott által használt mobiltelefon elemzéséről készült feljegyzésekre alapította (elsőfokú ítélet [53] és [64] bekezdések), azonban azt már nem fejtette ki részletesen, hogy ezen bizonyítási eszközök pontosan milyen terhelő adatokat tartalmaznak. Az az elsőbírói következtetés még elfogadható, hogy az I. r. vádlott által lebonyolított hívások gyakorisága és hossza, valamint a lehallgatás során rögzített beszélgetések alapján nem támasztható észszerű kétely az iránt, hogy az I. r. vádlott az eljárás során azonosított személyeken kívül további személyeknek is értékesített kábítószer. Azonban ezeknek a személyeknek a pontos száma a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem állapítható meg.

[31] Ehhez az kellett volna, hogy a nyomozó hatóság beazonosítsa a vásárlókat, hiszen így lett volna kétséget kizáró bizonyossággal rögzíthető az, hogy az I. r. vádlott mikor, kinek és milyen mennyiségben adott el kábítószer. Ilyen bizonyítékok hiányában az elsőfokú bíróság feladata lett volna az, hogy részletesen kimunkálja, és ítélete indokolásában bemutassa, pontosan milyen adatok alapján állapította meg ennek a 20 embernek az érintettségét. Ennek keretében meg kellett volna jelölnie, hogy az egyes vásárlókat melyik közlemények vagy telefonos üzenetek alapján azonosította, és az azokban szereplő információk közül melyek azok, amelyek alapján következtetni lehet a kábítószerrel kapcsolatos tranzakciókra.

[32] A másodfokú bíróság áttekintette a rendelkezésre álló bizonyítékokat, és azok alapján arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság által hivatkozott bizonyítékok kizárólag a rendszeres és haszonszerzési célból végzett kábítószer-átadásokat bizonyítják, de az egyes tranzakciók bizonyítására, a vásárlók pontos számának ítéleti rögzítésére nem alkalmasak. Ezzel együtt is nagyobb jelentősége van ezeknek a bizonyítékoknak, hiszen

azokat együtt értékelve az I. r. vádlottól lefoglalt kábítószerekkel és a kábítószerrel történő kereskedéshez köthető egyéb tárgyakkal, kétséget kizáró módon bizonyítható, hogy az I. r. vádlott a vádbeli időszakban különböző fajtájú kábítószeres rendszeres értékesítésével foglalkozott.

[33] A védelem arra is hivatkozott, hogy az I. r. vádlott nem adott el kábítószer a III. r. vádlottnak, az ezzel kapcsolatos ítéleti ténymegállapítások iratellenesek és a bizonyítékok logikátlan értékelésén alapulnak.

[34] Az elsőfokú bíróság az ezen tények tekintetében végzett bizonyítékértékelő tevékenységéről rendkívül szűkszavúan számolt be a fellebbezésekkel támadott ítéletben. Annak [59] bekezdése csupán annyit rögzít, hogy az I. és III. r. vádlottaknak az elfogásuk napján történt találkozására vonatkozó védekezését „teljes mértékben életszerűtlennek találta, figyelemmel a fent már részletesen megjelölt okirati bizonyítékokra is”. A másodfokú bíróság ismételten hangsúlyozni kívánja, hogy a bizonyítékok érdemi értékelése nem korlátozódhat arra, hogy a bíróság csupán visszaütal közelebbről meg nem határozott bizonyítási eszközökre. Jelen ügyben az ügyészség számos okirati bizonyítékot terjesztett a bíróság elé, így a „fent részletesen megjelölt okirati bizonyítékokra” utalás semmilyen formában nem visz közelebb annak a kérdésnek a megválaszolásához, hogy a kérdéses következtetéseket egészen pontosan mely bizonyítékokra alapítottan vonta le az elsőfokú bíróság.

[35] A rendelkezésre álló okirati bizonyítékok közül az I. és III. r. vádlottak által használt mobiltelefonok adattartalmáról készített rendőri jelentéseknek és a lehallgatási anyagnak van relevanciája. Ezek a bizonyítékok alátámasztják azt a következtetést, hogy a két vádlott között rendszeres kapcsolat volt, a szöveges üzenetek és telefonbeszélgetések formájában rögzített párbeszédnek konspirált jellege, továbbá a vádlottak lakásain tartott kutatás során lefoglalt kábítószerre figyelemmel az iránt sem merülhet fel észszerű kétely, hogy ez a kapcsolat összefüggésbe hozható a kábítószerekkel való kereskedéssel.

[36] A beszélgetések tartalma alapján azonban nem cáfolható az I. r. vádlott védőjének azon kifogása, amely szerint arra nincs bizonyíték, hogy az I. r. vádlott adott volna el kábítószer a III. r. vádlottnak. Az erre irányuló elsőbírói következtetést már az is kétségbe vonja, hogy az elfogásuk napján a III. r. vádlott birtokában viszonylag nagyobb mennyiségű és több fajtájú kábítószer is volt, amelynek egy részét a ruházatában találták meg, és az már akkor is nála volt, amikor elindult az I. r. vádlott lakására. Kétségtől nem az a tipikus fogyasztói magatartás, hogy a kábítószer beszerzésére úgy indul el valaki, hogy nála a csekély mennyiséget is meghaladó mennyiségű kábítószer van. Hasonló következtetésre ad alapot az a tény, hogy a III. r. vádlottnál nem volt készpénz, márpedig a kábítószer-kereskedelmet alapvetően készpénzforgalmon keresztül bonyolítják. Az sem jellemző a kereskedő-vevő kapcsolat dinamikájára, hogy az eladó keresi a fogyasztót, ez kifejezetten fordítva szokott történni: a fogyasztó/felvásárló keresi fel az eladót akkor, amikor elfogyott a korábban megvásárolt kábítószer. Ehhez képest az I. r. vádlott mobiltelefonjáról rögzített adatok szerint az I. r. vádlott volt az, aki rendszeresen („majdnem minden 3. napon”) küldött sms-t a III. r. vádlottnak, és ezekben rendszeresen kért tőle visszahívást.

[37] A lehallgatási anyagból hasonló következtetések vonhatók le. A két vádlott a megfigyelt időszakban 12 alkalommal beszélt egymással telefonon, ebből nyolc alkalommal az I. r. vádlott kezdeményezte a hívást. A rögzített beszélgetések között négy olyan van, amikor egyértelműen azért kereste az I. r. vádlott a III. r. vádlottat, hogy átvegyen tőle valamit. Így a 01-58066-01 számon 2021. január 27. napján 18:50-kor rögzített beszélgetésben az I. r. vádlott azt kérdezte a III. r. vádlottól, hogy „hozzám tudsz vágni egy izét, egy csumpit”. A 01-67927-01 számon 2021. február 5. napján 10:21-kor rögzített beszélgetés során az I. r. vádlott azt kérdezte meg a III. r. vádlottól, hogy van-e neki „büdös” otthon, amire azt a választ kapta, hogy „nem nagyon van”. A 01-22953-01 számon 2021. március 17. napján 22:39-kor rögzített beszélgetésből az derül ki, hogy az I. r. vádlott ment el a III. r. vádlott lakására azért, hogy ott átvegyen tőle valamit. A 01-30678-01 számon 2021. március 25. napján 18:45-kor rögzített beszélgetésből pedig az szűrhető le, hogy az III. r. vádlott volt az, aki az I. r. vádlottnak vitt valamit otthonról.

[38] Összességében ezekből az adatokból a logika szabályainak megfelelően nem lehet azt a következtetést levonni, hogy Terhelt1 I. r. vádlott több alkalommal, heti rendszerességgel adott át kábítószer Terhelt3 III. r. vádlottnak. Ebből a téves elsőbírői következtetésből fakadó részbeni megalapozatlanságot a másodfokú bíróság akként küszöbölte ki, hogy a hivatkozott ténymegállapításokat az elsőfokú ítélet tényállásából mellőzte.

[39] Hasonló bizonyítékértékelési megfontolások irányadók Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében is. Az elsőfokú ítélet [63] bekezdése szerint azt a tényt, hogy a II. r. vádlott további tíz személynek értékesített kábítószer, „a lehallgatási anyagok, a telefonkészülék adatainak elemzéséről készült feljegyzés kétséget kizáróan alátámasztja, figyelemmel a virágnyelv használatára is”. Az elsőfokú bíróság itt is elmulasztotta annak bemutatását, hogy ezek a bizonyítási eszközök pontosan milyen terhelő bizonyítékokat hordoznak, a „virágnyelv” használata hogyan hozható összefüggésbe a kábítószerrel kapcsolatos tevékenységgel, és milyen szempontok alapján volt azonosítható az a tíz ember, akinek a II. r. vádlott kábítószer értékesített. Ez utóbbi tény kapcsán ismét hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy ha nem is sikerült beazonosítani ezeket a személyeket, az elsőfokú ítéletből legalább annak ki kellett volna derülnie, hogy milyen neveken, telefonszámokon tartott velük kapcsolatot a II. r. vádlott, illetve hogy mely üzenetek és lehallgatott beszélgetések alkalmasak a jelzett ténybeli következtetések levonására. A lehallgatási anyag részletes elemzése már csak azért is szükséges lett volna, mert a II. r. vádlott által használt telefonszámot nem hallgatták le, így ő csak az I. r. vádlottra engedélyezett lehallgatás során került képbe. Vagyis a II. r. vádlott és állítólagos vevői közötti beszélgetések nem szerepelnek a lehallgatási anyagban.

[40] Ezzel együtt is megfelelő logikával jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a II. r. vádlott nem saját fogyasztás céljára vásárolt kábítószer az I. r. vádlottól (elsőfokú ítélet [62] bekezdés), illetve hogy a banki tranzakciók adatai sem jellemzők egy optikus üzleti magatartására (elsőfokú ítélet [57] bekezdés). Ezt tovább erősítik az igazságügyi toxikológiai vélemény adatai, amelyekből kitűnik, hogy a vádlott szervezetében MDMA és Psilocybe

gomba bomlástermékei nem voltak azonosíthatók, azaz ilyeneket – súlyos kábítószer-fogyasztásra vonatkozó állítása ellenére – nem fogyasztott, miközben tőle ilyen típusú szerek is lefoglalásra kerültek. Így tehát az ítéltábla azt állapította meg, hogy a II. r. vádlott kábítószer-kereskedői magatartására vonatkozó elsőbírói mérlegelés törvényes és logikus, az azonban nem rögzíthető ítéleti bizonyossággal, hogy a II. r. vádlott tíz embernek értékesített kábítószer, csupán az, hogy arra több személy részére és rendszeresen került sor. Ezt a téves logikai következtetést a másodfokú bíróság javította, és a tényállásban csak a több személy részére történő értékesítéseket rögzítette.

[41] Mivel már az ügyészség által előterjesztett bizonyítékok alapján sem rögzíthető ítéleti bizonyossággal, hogy a II. r. vádlott 10 embernek értékesített a vádbeli időszakban kábítószer, az e körben a védelem által a másodfokú eljárásban tartott nyilvános ülésen felajánlott bizonyítékok a megalapozott tényállás megállapításához szükségtelenek voltak. A becsatolt okiratok alapján legfeljebb azt lehetne megállapítani, hogy azok között a személyek között, akik banki átutalást teljesítettek a II. r. vádlott felé, lehettek akár olyanok is, akik legális üzleti tranzakciót bonyolítottak le vele, de az bizonyos, hogy nem minden utalás volt törvényes kapcsolaton alapuló, ezt az elsőfokú bíróság hibátlanul vezette le. Kétségtelen ennek alapján, hogy a II. r. vádlott telefonjából kinyert szöveges üzenetek, a tőle lefoglalt kábítószer mennyisége, az a tény, hogy több fajta kábítószer tartott magánál, amelyek között olyanok is voltak, amelyeket nem fogyasztott, összességében kétséget kizáró módon bizonyítják azt, hogy korábban rendszeresen (több alkalommal, ellenérték fejében) értékesített kábítószer, és a nála megtalált kábítószereket is ugyanilyen célból készítette. Ehhez képest, ha voltak is legális üzleti kapcsolatai, ez a büntetőjogi szempontból releváns tények megítélését semmiben nem befolyásolja. Erre figyelemmel az ítéltábla a II. r. vádlott védője által előterjesztett bizonyítási indítványt szükségtelennek tartotta, és ezért elutasította.

[42] A kábítószerral kapcsolatos bűncselekmények pontos minősítését minden esetben a terhelt cselekményével érintett kábítószer mennyisége adja meg. Az anyagi jog a kábítószer büntetőjogi mennyiségének definiálásakor a tiszta hatóanyag-tartalomból indul ki, emellett a vádlott által elkövetett cselekmény konkrét tárgyi súlyának megítélését nagymértékben segíti, ha a tényállás a lefoglalt anyagok bruttó tömegét is rögzíti. A hatóanyag-tartalmat minden adag kábítószer esetében külön-külön fel kell tüntetni annak érdekében, hogy az összesítés mögött húzódó számítások ellenőrizhetők legyenek. Ezt az elsőfokú bíróság részben elmulasztotta, amely hiányosságot az ítéltábla a vegyészszakértői vélemények alapján pótolta. A tényállás felülbírálata körében azt is észlelte a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék több helyen számítási hibát vétett az egyes kábítószerek mennyiségének összegzése során, ezt szintén korrigálni kellett az ügyiratok tartalma alapján.

[43] A törvényszék a kábítószer mennyiségének megállapítása során nem vette figyelembe a vegyészszakértői vélemények leleti részében jelzett mérési bizonytalanságot. Az évtizedek óta állandó és következetes bírói gyakorlat szerint a Be. 7. § (4) bekezdésében foglalt eljárásjogi alapelvet úgy kell érvényesíteni, hogy a hatóanyag-tartalom mérésére jellemző mérési bizonytalanságot mindig a vádlott javára értékeli a bíróság. Ezért a szakértő által megadott intervallumból a legkisebb adatot kell alapul venni akkor is, ha ez nem a vélemény részben, hanem a mérési eredmények között található meg. Így a mért hatóanyag-tartalom esetén abból le kell vonni szakértő által a mellette kettős előjellel szerepeltetett értéket, a

becslésnél pedig mindig a legkisebb mennyiséget kell alapul venni a tényállás megállapítása során. Ezeket a hibákat az ítéltábla a szakértői vélemények tartalma alapján szintén javította az elsőfokú ítélet tényállásában.

[44] A másodfokú bíróság által pontosítottak alapján irányadónak tekintendő tényállásra figyelemmel az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, a cselekmények minősítése is törvényes, a jogi indokolás azonban több kiegészítésre szorul.

[45] A törvényszék hiánytalanul hívta fel azokat a jogszabályhelyeket és kúriai döntéseket, amelyek alapján megállapítható az, hogy az I. és II. r. vádlottak a kereskedés elkövetési magatartással valósították meg a kábítószer-kereskedelem büntettét. Azonban az elsőfokú ítélet rendelkező része nem volt pontos e körben, mivel az nem tartalmazza azt, hogy a Btk. 176. § (1) bekezdésében írt elkövetési magatartások közül melyiket rótták a vádlottak terhére.

[46] A Be. 561. § (2) bekezdés *c)* pontja szerint az ügydöntő határozat rendelkező része tartalmazza a bűncselekmény Btk. szerinti megnevezését az alkalmazott törvényhely feltüntetésével. A bűncselekmény bírósági határozatban történő megnevezéséről szóló 61/2008. BK vélemény 3.a) pontja pedig úgy rendelkezik, hogy az elkövetési magatartás eltérő büntetési tétellel fenyegetett alakzataira 1. tétel, 2. tétel stb. megjelöléssel, az azonos büntetési tétellel fenyegetett alakzataira pedig 1. fordulat, 2. fordulat stb. megjelöléssel kell utalni. Ezt a hiányosságot az ítéltábla pótolta akként, hogy a rendelkező részben feltüntette a Btk. 176. § (1) bekezdéséből a „kereskedés” alakzatának megfelelő 4. fordulatot is, a minősítő körülmény megállapítását megalapozó – egyébként helyesen megjelölt – (3) bekezdés érintetlenül hagyása mellett.

[47] A törvényszék a fellebbezésekkel támadott ítélet jogi indokolásában egyáltalán foglalkozott azzal, hogy a vádlottak magatartásával érintett anyagok milyen jogszabályhely alapján minősülnek kábítószernek. Ennek már csak azért is nagyobb jelentősége van, mert a cselekmény elkövetésekor hatályos, továbbá a jelenleg (és már az elsőfokú ítélet meghozatalának idejében is) hatályos anyagi jogi szabályozás komoly eltéréseket mutat. Ezért a törvényszéknek azt is vizsgálnia kellett volna, hogy az ügyben felmerült anyagok az elbírálás időpontjában is kábítószernek minősülnek-e.

[48] A bűncselekmények elkövetésekor hatályos jogszabályok szerint a kannabisz és a kokain a Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pont *a)* alpontja alapján alkalmazandó Egységes Kábítószer Egyezmény I. jegyzéke, az amfetamin a Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pont *b)* alpontja alapján alkalmazandó Pszichotróp Egyezmény II. jegyzéke, az MDMA, a pszilocin és a pszilocibin a Pszichotróp Egyezmény I. jegyzéke alapján minősül kábítószernek.

[49] A Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pontjának hatályos szövege szerint az ellenőrzött anyagokról szóló 78/2022. (XII. 28.) BM rendelet 1. mellékletében a kábítószerek 1. és 2.,

valamint 2. mellékletében a pszichotróp anyagok 1. és 2. jegyzékén szereplő anyag minősül a Btk. alkalmazásában kábítószernek. Az Ellenőrzött anyagokról szóló rendelet 1. mellékletében a kábítószer 1. jegyzéke tartalmazza a kannabiszt és a kokaint, a 2. mellékletben a pszichotróp anyagok 1. jegyzéke tartalmazza a MDMA-t, a pszilocint és a pszilocibint, és a pszichotróp anyagok 2. jegyzéke tartalmazza az amfetamint. Tehát a vádlottak cselekményeivel érintett anyagok büntetőjogi szempontból továbbra is kábítószernek minősülnek, amiből az is következik, hogy az elbíráláskori törvény nem kedvezőbb a vádlottakra nézve.

[50] Emellett 2023. szeptember 1-jétől a pénzbüntetés napi tételének összege is emelkedett 1000 forintról 1300 forintra, a hatályos Btk. következtéképpen e tekintetben mégiscsak szigorúbb rendelkezéseket tartalmaz, így összességében továbbra is a cselekmények elkövetése idején hatályos törvény szerint kellett elbírálni a vádlottak cselekményeit [Btk. 2. § (1) és (2) bekezdés].

[51] Az elsőfokú bíróság a kábítószer mennyiségére vonatkozó jogi indokolás körében nem hívta fel a Btk. releváns normáit, és elmulasztott hivatkozni a bírói gyakorlatot orientáló kúriai állásfoglalásra is. Ezt a hiányosságot az ítéltábla akként pótolja, hogy a vádlottak által elkövetett cselekménnyel érintett kábítószer 1. büntetőjogi mennyiségét a Btk. 461. § (1) bekezdés *a)* pont *ab)* (pszilocin), *ac)* (pszilocibin), *ad)* (amfetamin), *ah)* (MDMA) és *aj)* (kokain) alpontjai és *c)* pontja (kannabisz), valamint a (3) bekezdés *a)* pontja alapján állapította meg a bíróság. Az egyes kábítószer 1. összességének meghatározása során az 57. BK vélemény II/5/c) pontja szerint járt el, amely szerint ha a bűncselekményt többféle kábítószerre követték el, a különböző alapegységek alapján kiszámított mennyiségeket, arányosan átszámítva összegezni kell, és így kell kiszámítani, hogy együttesen meghaladják-e a csekély mennyiség felső határát, illetve a jelentős mennyiség alsó határát.

[52] A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket nagyobb részt számba vette, de azok több kiegészítést és pontosítást igényelnek.

[53] Terhelt1 I. r. vádlott tekintetében további nyomatékos súlyosító körülmény a kábítószer mennyisége, vagyis az a tény, hogy a jelentős mennyiség alsó határát 18,5-szeres mennyiségben meghaladó mennyiségű kábítószerre követte el a bűncselekményt. Terhelt2 II. r. vádlott esetében ezzel szemben a kábítószer mennyisége nyomatékos enyhítő körülmény, mivel az alig 1,2-szeres mennyiségben haladta meg a jelentős mennyiség alsó határát.

[54] Nagyobb jelentősége van annak, hogy a vádlottak által kereskedés céljára megszerzett és tartott kábítószer 1. döntő részét a nyomozó hatóság lefoglalta. Ezek a kábítószer 1. nem kerültek ki a kereskedelmi forgalomba, amiből az következik, hogy a vádlottak cselekménye korlátozott mértékben volt alkalmas a jogtárgysértésre. Ezt az ítéltábla további enyhítő körülményként értékelte.

[55] Az irányadó tényállás szerint mindkét vádlott több fajta kábítószerrel készletezett: az I. r. vádlott kannabiszt és amfetamint, a II. r. vádlott kannabiszt, amfetamint, psilocybe gombát és MDMA-t tartalmazó ecstasy tablettát. A kábítószer-kereskedő kínálatának ilyen jellegű szélesítése fokozza a bűncselekmény társadalomra veszélyességét, mivel az eltérő hatásmechanizmusú kábítószerekre szélesebb körből toborozhatók vásárlók, így nagyobb piacot tud lefedni a kereskedő. Ezért ezt a tény is súlyosító körülményként kell értékelni.

[56] Az ítéltábla nem értett egyet azzal az elsőbírői állásponttal, amely szerint a huzamosabb időn át történő elkövetést mindkét vádlott esetében súlyosító körülményként kellene értékelni. Az irányadó tényállás szerint a vádlottak 2020 novemberétől 2021 áprilisáig foglalkoztak kábítószer-kereskedelemmel. Ez – az ilyen cselekményekre jellemző rendszerességre figyelemmel – nem tekinthető olyan időtartamnak, ami nagyobb mértékben megnövelné a cselekmények konkrét társadalomra veszélyességét ahhoz képest, amit a jogalkotó a törvényi tényállásban már értékelte.

[57] Az ügyészség helyesen mutatott rá arra, hogy a törvényszék alaptalanul értékelte az I. r. vádlott javára a büntetés-végrehajtási intézetben tanúsított magatartását. A rendelkezésre álló adatok alapján az I. r. vádlott valóban nem részesült fenyítésben, de jutalmazásban sem, vagyis a bv. intézet rendjét kétségek nélkül megtartotta, de ezzel csupán a valamennyi fogvatartottól minimálisan elvárható magatartást tanúsította. Ellenben helyette a vádlott orvosszakértői véleménnyel is igazolt kábítószer-függősége a javára szól, mint betegség általában, de mint a kábítószer-kereskedési magatartás egyik közismerten motiváló/közreható oka az adott bűncselekménynél specifikusan is.

[58] A fentiek szerint pontosított büntetéskiszabási körülményekre figyelemmel is megfelelőnek tartotta a másodfokú bíróság az Terhelt2 II. r. vádlottal szemben kiszabott büntetést. Az ítéltábla sem tárt fel olyan körülményt, amely az enyhítő szakasz alkalmazását indokolta volna, önmagában a kábítószer mennyisége nem tekinthető ilyennek. Annyiban alapos a II. r. vádlott védőjének a hivatkozása, hogy feltárható erre utaló határozat a Fővárosi Ítéltábla korai gyakorlatában, de az már a 2000-es években sem volt egységesen érvényesülő büntetéskiszabási elv az ítéltábla valamennyi tanácsánál, és a kábítószerpiac elmúlt évtizedben tapasztalt változásaira figyelemmel (ti. a piac fragmentálódása folytán korántsem jellemzők a többbezerszeres mennyiségek) mára már meghaladottnak is tekintendő. Ezzel együtt is a vádlott személyében rejlő és az általa elkövetett bűncselekményre jellemző társadalomra veszélyesség nem indokolta a büntetési tételkeret alsó határát meghaladó tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabását.

[59] Terhelt1 I. r. vádlott esetében a másodfokú bíróság eltúlzottnak ítélte a törvényszék által kiszabott szabadságvesztés tartamát. Az kétségtelen, hogy az I. r. vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség nagyobb, hiszen korábban már volt kábítószerrel kapcsolatos bűncselekményt miatt büntetve, és újabb, hasonló minőségű bűncselekmény miatt indult büntetőeljárás, illetve az annak során elrendelt bűnügyi felügyelet hatálya alatt sem hagyott

fel a kábítószer-kereskedelemmel. A cselekményével érintett kábítószer mennyisége szintén nagyobb, így az általa elkövetett bűncselekmény konkrét társadalomra veszélyessége sem elhanyagolható. Mindezzel együtt az ítéltábla nagyobb nyomatékkal értékelte a vádlott beismerő vallomását, amely a másodfokú eljárásban módosított tényállásra figyelemmel tényfeltárónak tekintendő. Ezzel összefüggésben az időmúlás nyomatéka is számottevőbb, hiszen az I. r. vádlott által az előkészítő ülésen beismert tények tükröződnek a jogerős ítélet tényállásában is. Ezért a másodfokú bíróság a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát a javára írható tényezők nyomatéka miatt némileg mérsékelte.

[60] Az elsőfokú bíróság mindkét vádlottat pénzbüntetésre ítélte a Btk. 50. § (2) bekezdése alapján. Ez a törvényhely akkor teszi kötelezővé a pénzbüntetés kiszabását a határozott tartamú szabadságvesztés mellett, ha a vádlott haszonszerzés céljából követte el a bűncselekményt, és megfelelő jövedelme vagy vagyona van. Előbbi feltétel mindkét vádlott esetében, utóbbi azonban csak a II. r. vádlottnál teljesül. Az I. r. vádlott jelenleg szabadságvesztés büntetést tölt, összes jövedelme a munkáltatás folytán szerzett bér, vagyona nincs. Ilyen jövedelmi és vagyoni viszonyok között a pénzbüntetés kiszabásának idézett feltételei nem állnak fenn, ezért ezt a büntetést a másodfokú bíróság az I. r. vádlott tekintetében mellőzte.

[61] A pénzbüntetés átváltoztatási kulcsa törvényes, azonban a fogház végrehajtási fokozat megállapítása nem felel az irányadó szabályoknak. Ugyanis a Btk. 51. § (2) bekezdése szerint ha a pénzbüntetést végrehajtandó szabadságvesztés mellett szabták ki, a pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztés végrehajtási fokozatára a szabadságvesztés fokozata az irányadó. Erre figyelemmel az ítéltábla javította a kérdéses rendelkezést.

[62] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadság legkorábbi időpontjára, a beszámításra és a vagyonelkobzás alkalmazására vonatkozó elsőbírői rendelkezések törvényesek. A közügyektől eltiltás kiszabására is törvényesen került sor, annak törvényi maximumban rögzített tartama még az I. r. vádlott szabadságvesztése mérséklésével együtt sem eltúlzott.

[63] Az elsőfokú bíróság a bűnjelekről törvényesen rendelkezett, azonban az elkobzásra vonatkozó rendelkezés kiegészítéseket igényel. Az elsőfokú ítélet rendelkező része a lefoglalás adatait pontosan tartalmazza, azonban a törvényszék elmulasztotta feltüntetni a kábítószereket és kábítószerrel szennyezett tárgyakat vizsgáló szakértői vélemények számát. Erre azért van szükség, mert az egyéb érdekeltl kábítószer rendészetére a Nemzeti Szakértői és Kutató Központ küldi meg ezeket a bűnjeleket a szakértői vizsgálat után, és ott a szakértői szám alapján vezetik a nyilvántartást. Ezért az elkobzás végrehajtását elősegítendő, ezt az adatot is tartalmaznia kell az ítélet rendelkező részének.

[64] Részben téves volt a kábítószerek és kábítószerrel szennyezett tárgyak elkobzására vonatkozó jogi indokolás is. Az elsőfokú ítélet [82] bekezdése szerint az elsőfokú bíróság

ezek a tárgyakat a Btk. 72. § (1) bekezdés *a)*, *c)* és *d)* pontja alapján kobozta el, azonban azt már nem jelölte meg, hogy melyik bűnjel esetén melyik jogalapot alkalmazta. Helyesen az elkobzás jogalapja a kábítószeresek esetén a Btk. 72. § (1) bekezdés *c)* pontja, mivel a bűncselekményt kábítószerre követték el, a szennyezett tárgyak esetén pedig a Btk. 72. § (1) bekezdés *a)* pontja, mivel ezek a bűncselekmény elkövetésének eszközei voltak. A Btk. 72. § (1) bekezdés *d)* pontja valójában egy kiegészítő szabály arra az esetre, amikor nem állapítható meg az elkobzás semmilyen másik jogalapja sem, de a kérdéses tárgyat mégsem lehet a korábbi tulajdonos birtokában hagyni arra figyelemmel, hogy annak birtoklása jogszabályba ütközik, vagy a közbiztonságot veszélyezteti. Ez az eset jelen ügyben nem merült fel.

[65] A Be. 321. § (5a) bekezdésének 2024. március 1-től hatályos rendelkezése szerint, ha a bíróság, az ügyészség vagy a nyomozó hatóság a lefoglalást megszünteti és a dolgot kiadni rendeli, de a dolog átvételére jogosult vagyoni érdekelt a lefoglalás megszüntetéséről és a dolog kiadásáról szóló határozat vagy a dolog átvételére vonatkozó felhívás, továbbá a vádemelés után a jogerős vagy véglegessé vált határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át a dolgot, akkor a dolog az állam tulajdonába kerül. Mivel erről a lefoglalás megszüntetéséről szóló határozatban kell rendelkezni, az ítélet e figyelmeztetése az I. és II. r. vádlottat érintően a hivatkozott jogszabályhelyen alapul.

[66] A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés törvényes.

[67] A fentiek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg annak törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta. Az ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság megfogalmazása a közügyektől eltiltás és az elkobzás esetén nem igazodott a törvényi rendelkezésekhez, az pontatlan volt. A mellékbüntetés esetén helyesen a bíróság a vádlottat közügyektől eltiltásra *ítéli* (és nem „eltiltja”), míg az elkobzásra vonatkozó rendelkezést úgy fogalmazta meg, hogy a bíróság a kérdéses bűnjeleket „elkobozni rendeli”, miközben helyesen a bíróság mondja ki az elkobzást, így a megfelelő rendelkező részi szóhasználat az „elkobozza”. A helytelen megfogalmazású, de tartalmukban törvényes rendelkezéseket ennek megfelelően korrigálta a másodfokú bíróság. Ezt meghaladóan a II. r. vádlott időközben megváltozott személyi igazolványának számát rögzítette, valamint az elsőfokú ítélet kihirdetése után elrendelt közigazgatási területre korlátozott bűnügyi felügyeletének záró napját.

[68] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2024. június 5.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

dr. Ignácz György s. k.,

dr. Cserni János s. k.,

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2024. január 5. napján kelt 2.B.534/2022/64. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.64/2024/14. számú ítéletében foglalt változtatásokkal Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében 2024. június 5. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. június 5.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:

Takácsné Veres Tünde

bíróügyi ügyintéző